RACA

SCIJ Ski Club International des Journalistes
Slovenska sekcija novinarjev smučarjev

2015

OBČINA ZREČE

Rogla

PETROL

I FEEL SLOVENIA

rogla
lto rogla-zreče, giz

48. SREČANJE SCIJ SLOVENIJE – DRUŠTVA NOVINARJEV ŠPORTNIKOV SLOVENIJE – Rogla, 1. do 7. februar 2015

PRIJAZNA DOBRODOŠLICA S POVABILOM

Prisrčno pozdravljeni in dobrodošli na 48. zimskem srečanju na Rogli, ki je tokrat že petič gostiteljica novinarskih tekmovanj v veleslalomu in smučarskih tekih.

Zreško Pohorje se ponaša z izjemnim bogastvom naravne in kulturne dediščine. V to bogastvo zanesljivo sodijo Lovrenška jezera - šotna barja le uro hoda iz smeri Rogle. Čudoviti naravi dajejo pečat prijazni in gostoljubni ljudje. Takšni, ki vas z veseljem povabijo medse, z vami delijo vsakdanje življenje ter vam podarijo del svojega srca in svojih misli. Tradicionalna povezanost Pohorcev se kaže tudi v povezovanju turističnih ponudnikov in storitev širšega območja. Destinacija Rogla-Pohorje združuje Zreče - mesto ustvarjeno izpod kovaškega kladiva, Slovenske Konjice –mesto cvetja in vina, Vitanje – mesto tradicije in Oplotnico – mesto z edinstvenimi naravnimi zakladi.

Doživite podeželje s kolesom ali peš po označenih kolesarskih in pohodniških poteh ter spoznajte muzejske zbirke, ki vas bodo popeljale v čas naših

mag. Boris Podvršnik, župan Občine Zreče

prednikov. Tristo let stara Oślakova kovačija je na zreškem območju redko ohranjen spomenik kmečkega kovaštva. Tudi kovačija Štrekl-Zajc je nastala z združitvijo manjše obrtniške delavnice in kmečke kovačije. Nekoč je v Zrečah vozil vlak, danes pa je ohranjena le postaja ozkotirne železnice Poljčane -Slovenska Bistrica-Zreče.

Iz Zreč vas pot vodi na Skomarje, ki sodijo med najvišje ležeče slovenske vasi s še vedno prevladujočim kmečkim prebivalstvom. Skomarska hiša iz leta 1803 sodi med najpomembnejše kulturne spomenike na območju južnega Pohorja in Dravinjske doline. Hiša je zasnovana kot prehodni tip med pozno srednjeveško dimnico in razvojno naprednejšo črno kuhinjo. Tukaj se je rodil Jurij Vodovnik, ljudski pevec in tkalec platna, ki je bolj kot platno tkal pesmi. Nemirni duh ga je vodil po Pohorju in Dravinjski dolini, največkrat z oprtanim košem brez dna. Vodovnikove pesmi so napisane v domačem narečju in doživeto ter duhovito opevajo vsakdanje življenje kmečkega človeka. Vodovnikova zbirka v župnišču je slikovit in sočen zgodovinski prikaz nekdanje kulture bivanja. Muzej »100 frankolovskih žrtev« v Grabnu na Stranicah pa hrani spomin na pretresljiv dogodek iz 2. svetovne vojne.

Po vseh ogledih boste zagotovo tudi lačni...vzemite si čas in se pustite razvajati s kulinaričnimi posebnostmi blagovne znamke »Okusi Rogle« - s pohorskim loncem, bunko, furežem, šruklji, gobovo juho... Vse te dobrote ponujajo naši gostinci v Destinaciji Rogla-Pohorje.

Edinstvena kombinacija smučarskega centra Rogla in termalnega zdravilišča Terme Zreče predstavlja neponovljivo doživetje v vseh letnih časih in ob vseh priložnostih. V novem hotelu Natura**** (hotel je bil odprt pred nekaj meseci) je zaživel še dobrih 400 kv.metrov velik wellness center. Hotel Natura je del projekta Smučarsko tekaškega centra Rogla, nastal pa je v sodelovanju z našim največjim turističnim subjektom Uniorjevim programom Turizem. Poleg močnega ostalega gospodarstva je prav turizem ena izmed najmočnejših prvin naše občine, zato smo vnovič veseli, da se lahko izkažemo kot gostitelji predstavnikov sedme sile.

Na Zreškem vam želim prijetno druženje in počutje. V objemu našega zeleno-belega Pohorja si naberite čim več moči za prihodnje izzive. Tokrat in še kdaj drugič prijazno dobrodošli in vabljeni.

mag. Boris Podvršnik,
župan Občine Zreče

Panoramski pogled na Treme Zreče

DRAGI PRIJATELJI, PRIJATELJICE, SMUČARJI - OSVOJIMO ROGLO!

Leto je naokoli, kot vsakič znova in vedno. Potem, ko je sneg lepo belil okolico, je tudi najbolj nejevernim Tomažem jasno, da zima je. Tudi z vsemi prehladi in virozami , kot je slišati po kuloarjih , smo praznike preživeli mnogi. Zato nam bo naše druženje, letos na Rogli, še v posebno veselje. Da z borovničkami in smučmi preženemo vse temno in hudo, da naslikamo z nasmehi boljši jutri, bolj zdrav delovni zagon in še kaj. Potrudili se bomo, da nam bo skupaj lepo : Meta, Uha, Darko, Jerry, Vesna, Igor in Duška.

48. Srečanje SCIJ Slovenije- Društva novinarjev športnikov Slovenije bomo svečano odprli v sredo, 4. februarja ob 18. uri pred hotelom Natura na Rogli. Tekmi v veleslalomu in v teku na smučeh bosta v četrtek in petek, ko bomo na skupnem večeru zajadrali z glasbo v nov dan.

Vmes pa... se zna še kaj zanimivega zgoditi. Osvojimo Roglo!

Duška

Duška Lah, predsednica SCIJ Slovenije

ČAROBNA ROGLA

- **Smučišče Rogla:** nadmorska višina 1517 metrov; raj za smučarske in druge užitke vseh generacij.
- Nadmorska višina, klimatski pogoji, sodoben sistem tehničnega zasneževanja: **zagotovljenih 100 dni smučarije v sezoni.**
- Dolžine, zahtevnost in številčnost smučarskih prog: **za zahtevne smučarje in začetnike.** Za začetnike: Šola snežnih športov – poučevanje tehnike alpskega smučanja, teka na smučeh in deskanja.
- Smučarsko tekaški center: približno **25 kilometrov urejenih tekaških prog in tekaški stadion..** Proge urejene za rekreativni tek in za najzahtevnejša mednarodna tekmovanja.
- **Poligon za deskarje in smučarje prostega sloga:** Fun park Rogla – zgornji del »Half pipe« v srednjem in delno v spodnjem delu postavljeno petnajst t.i. »Slopstyle elementov« za adrenalinske navdušence; »Kickerji« in pred ciljem dve »Big air« skakalnici.
- **Najbolj nore smučarske zabave »Après ski«:** od četrtka do sobote po 14. uri pri Smučarskem baru Unior ček. »Pancer« plesi z dj-ji in animatorkami, vesele urice (happy hour) s hostesami in barmani, posebna kulinarična ponudba za vesele družbe in še marsikaj.
- **Idealna kombinacija: srednjegorsko smučišče in termalno zdravilišče Terme Zreče.** V samo pol ure vožnje do toplih termalnih vrelcev, edinstveno opremljene Savna vasi in razvajanja v Idili, Wellness & Spa centru. V Termah Zreče programi za predpripravo telesa na zimske športne podvige, odlična športna diagnostika in medicinska rehabilitacija.
- **Posebna ponudba »S smučin v termalne bazene«:** smučarji ob predložitvi dnevne (tekoči dan), večdnevne in sezonske smučarske vozovnice za Roglo, deležni 30 % ugodnejšega vstopa v termalne bazene in v Savna vas v Termah Zreče.
- **Najpomembnejša novost zimske sezone 2014/15:** nov, dobrih 400 m2 velik, Wellness center v Hotelu Natura na Rogli. Wellness center v Naturi: -sprostitve v masažnem bazenu ter topli in hladni kopeli za regeneracijo in odpravo bolečin v mišicah, parni savni s pohorskimi zelišči, finski savni, bio savni ter savni s solnimi kristali. Posebnost: panoramska savna in masažni bazen na terasi s čudovitim pogledom na oddaljene Kamniško-Savinjske Alpe. Na voljo tudi prostor z ledenimi kosmiči, pester izbor masaž ter počivališče s kaminom in solno steno.
- **Dogodki v sezoni 2014/15 in druge informacije:** Unior d.d. Program Turizem Cesta na Roglo 15, 3214 Zreče, T +386 3 75 76 000 E rogla@unitur.eu in www.rogla.eu

/promocijsko besedilo/

www.terme-zrece.eu | www.rogla.eu

EUROGRAF
tiskarna idej

gorenje

I FEEL SLOVENIA

Kubanke med publiko

KRVAVEC V ZNAMENJU KUBANSKE OKUPACIJE

DOGODKI IN ODMEVI S KRVAVŠKIH STRMIN 2014

Med množico Kubank, smo le izsledili dve....

Marec se je bližal in organizacijske priprave na naše druženje so bile v polnem zamahu, snega pa ni bilo od nikoder. Večna optimistka Aljana, ki je stanje dnevno spremljala z domačega okna, se je izkazala kot dober meteorolog prognostik. Sneg bo, je rekla in tako je tudi bilo.

Vsi s(m)o prihajali

Na Krvavec smo prihajali vse od nedelje do petka. Vsak dan kakšen osebek ali dva. Na koncu, v petek, ko je bila tekma v veleslalomu, pa se nas je le zbralo 64. Ampak 20 od teh je zdržalo celih 6 dni. In to kljub temu, da se v prvih dneh, kot poroča kronist Darko, ni zgodilo nič pretresljivega, nič bogokletnega, nič srce parajočega, torej nič takega, kar bi lahko Krvavcu dalo krvavejšo podobo že na začetku tradicionalnega smučarskega srečanja. Najbolj vneti smučarji so že v zgodnjih jutranjih urah, še z obilnimi prigrizki med zobmi, v recepciji iskali Meto, da bi še pred vžigom prvih vlačug imeli karte v žepih, čeprav brezoblačnega neba ni bilo pričakovati. Prav nasprotno, brilo je in snežilo, da je od smučanja ostalo bolj iskanje prvopomočnih postojank z okrepčevalnicami, kar je navadno v krvavških meglicah še posebej težko. Pa vendar je bil klic narave tako močan, da so hotelski zapečkarji zaman čakali kvartopirstva željne duše. Izstopajoči v teh dneh so bili le obilni obedi, Džerijevo in tudi Uroševo maslo, ki je navduševalo slehernika in vse, ki se nismo otepali čakanja v vrsti za repete.

Tako smo dočakali sredo, ko smo uradno odprli naše srečanje. V družbi Kulturnega društva izpod Krvavca smo spoznali življenje in zgodovino Krvavca in krajev pod njim. Župan občine Cerklje na Gorenjskem Franc Čebulj nam je izrekel dobrodošlico in predstavil sodelovanje z RTC Krvavec pri razvoju pestre turistične ponudbe pozimi in

poleti. Priznati moramo, da so se skupaj z osebjem hotela RAJ, izkazali za dobre gostitelje.

Po enoletnem molku je na Krvavcu spet zagagala terenska Raca. Ej, Sonček in Igor – neumorni rumenomajčni par, »svaka čast«!

Novosti na Krvavcu 2014

- smučaj in ostani z nami:

V sodelovanju z Društvom novinarjev Slovenije smo na srečanje povabili prav vse novinarke in novinarje z namenom, da v svoje vrste privabimo nove člane, še posebej mlajše. Vsem prvopristopnikom smo omogočili brezplačne smučarske karte v primeru, da s petka na soboto prespijo na Krvavcu in doživijo naše druženje ob zaključku srečanja. Rezultat ponujene ugodnosti: od sedmih udeležencev – smučarjev so štirje ostali z nami.

- novi (stari) udje Društva novinarjev športnikov Slovenije: izvoljeni na volilnem občnem zboru, tradicionalno, v četrtek proti večeru. Potrdili smo poročilo predsednika izvršnega odbora o delu v preteklem 4 letnem mandatnem obdobju, finančno poročilo za leto 2013 in poročilo NO ter podelili razrešnico organom društva. Tudi predsedniku Vladu Krejaču – UHI, ki je po 20 tih letih uspešnega vodenja društva, krmilo predal novi predsednici Duški Lah. Z njo se bodo za dobrobit društva v izvršilnem odboru spopadale in spopadali: Darja Groznik, Barbra Jermann, Aljana Jocif, Petra Lesjak Tušek, Meta Verbič, Darko Koren, Vlado Krejač in Blaž Močnik. Njim bo pod prste gledal nadzorni odbor s predsednico Majo Grgič in članoma Marišo Bizjak in Damjanom Križnikom (njuna namestnika sta Rado Božičnik in Davorin Koron). Ponovna objava imen vseh odličnikov je zgolj v vednost in ravnanje članstva.

- prvič obrnjen vrstni red tekmovanja – najprej smo v četrtek tekli, potem v petek vijugali med vratci.

Duška in Uha – sprejela je in odložil je funkcijo predsednika

Bleščeči sneg so zasenčile Kubanke

V drugem delu srečanja pa »vremena Kranjcem so se razjasnila«. Vreme je bilo čudovito in smuka ugodna, saj je bilo snega dovolj. Tiča je zaslužna za super latino party na hotelski terasi v petek popoldne. Po napornih avdicijah mesec dni pred srečanjem je izbrala Kubanke, ki so v bleščečih oblačilih sredi snežne pravljice pokazale, kaj znajo. Zbrani publikum je hrumel od navdušenja. Podobnost z novinarskimi kolegicami pa je bila zgolj naključna. Seveda pa ne bi šlo brez DJ Anžeta in barmana g3 spiritsa Gorana Mihaljevića, ki je komaj uspel zmešati dovolj pijače, ki sliši na ime »cuba libre«. Dobro vzdušje se je nadaljevalo tudi zvečer in pozno v noč, ko smo smejalne mišice raztegovali ob nastopu dveh stand up komikov Mirze Tvrdkovića in Dušana Tomiča.

Naj na koncu zapišemo le še to, da se je za Kubankami izgubila sleherna sled. Kdor jih najde, naj jih pripelje na Roglo. Dobrodošle!

Aljana, Tiča, Darko, Darja
(organizacijska štiriperesna deteljica

Takšne klape ni

Krvavška Romkinja ni fehtala, ni šlogala – je na državnih jaslih, sicer pa rumenomajčnica Nena Božičnik

Znamenita rumenomajčnika zanana skoraj vsem generacijam racmanov in rac Sonček in Igor

SONČNEMU TANDEMU 2014 - SONČNI MAJICI

Ena od nalog, ki že in še bodo čakale raziskovalce razvoja slovenskega jezika nasploh in časnikarstva še posebej, bo tudi skrben pregled, analiza in povzetek pisanja časopisa, ki mu bržkone ni para na Zemlji, naše RACE.

Saj so na planetu tudi imenitnejši časopisi z daljšo tradicijo, postavimo The New York Times ali naše Lublanske novize iz leta 1797, a RACA je ena sama.

Časopis pa je vreden toliko kot njegovi uredniki in novinarji in glede prvega, urednikov torej, bi RACA boljšega skorajda ne mogla imeti.

In zato bi bila krivica, boleča bolj kot vse sodbe primera Patria, če moža, ki tako skrbno bdita nad RACO (nemara kdaj tudi omagata pod njeno težo) ne bi lani na Krvavcu dobila rumeni majici. Sončku in Igorju za majici zato ne le še ena čestitka, marveč ljubeča zahvala za njuno dolgoletno urednikovanje RACE.

A tako kot ni časopisa brez urednikov, ni pusta brez maškar. In lani je čast pustnega veselja in tradicije reševala Nena Božičnik in si za trud prislužila še eno rumeno majico, ki ji jo je, tako kot nagrajencema dan prej, prisodila komisija Janez Čuček, Meta Verbič in Franci Ferjančič.

In če me spomin ni pustil povsem izmozganega, kar ni izključeno, da si ne tudi verjetno, je bila to tudi zadnja nagrada, ki jo je ta komisija lani podelila na Krvavcu.

Janez Čuček

TAKŠNE KLAPE NI

Da sem v začetku lanskega marca prišel na Krvavec, je kriv Blaž. Več let zapored me je prepričeval, naj vendarle pridem zraven, da ste race in racmani super druščina, da na žurih piva nikoli ne zmanjka, da se poleg vsega tega tudi smuča in teče na smučeh, ne nazadnje pa da se mi lahko uspe uvrstiti še na svetovno prvenstvo novinarjev smučarjev. Pa mi do lanskega leta nikoli ni uspelo priti – vedno mi je nekaj prekrižalo načrte.

Blaž je imel kakopak prav. Takšne klape ne najdeš na vsakem koraku, izkazalo se je, da je tista 'bolj star, bolj nor' napisana po resničnih dogodkih (brhkih kolegic s kastanjetami še kar ne morem spraviti iz glave), piva ni zmanjkalo, pa smučali smo tudi. Še več, medalj in pokalov sem dobil več kot v vseh trideset-in-toliko letih pred tem skupaj, za piko na i pa sem se res uvrstil še na svetovno prvenstvo. Morebitne očitke, da je bil to po Vanessi Mae že drugi primer kuh'ne na Krvavcu, kategorično zanikam – to so namigovanja, insinuacije in podtikanja.

Pa še za tiste, s katerimi se lani nismo spoznali: po rodu sem iz Tolmina, doma v Ljubljani, v novinarstvu sem pristal po naključju in ker imam rad adrenalinske športe v tem poslu vztrajam že dobrih 16 let. Številko čevljev imam 41, ko smučam nosim čelado. Vprašanje Beatles ali Rolling Stones ni dilema – odgovor je Pink Floyd.

David Jug

Prišel, doživel ... ostajam z vami

Prvič sem bil na druženju in res je bilo enkratno, tako s športnega kot zabavnega vidika. Proga na Krvavcu je bila vrhunsko pripravljena (vsekakor bolje kot mi, ki smo po njej vozili), druženje po tekmi pa res - nepozabno. Izjemno pozitivna energija in presenečenje dneva: latino plesalke. Vsekakor sem si rekel: tega nikoli več ne zamudim, zato se vidimo tudi letos na Rogli.

Tomaž Okorn

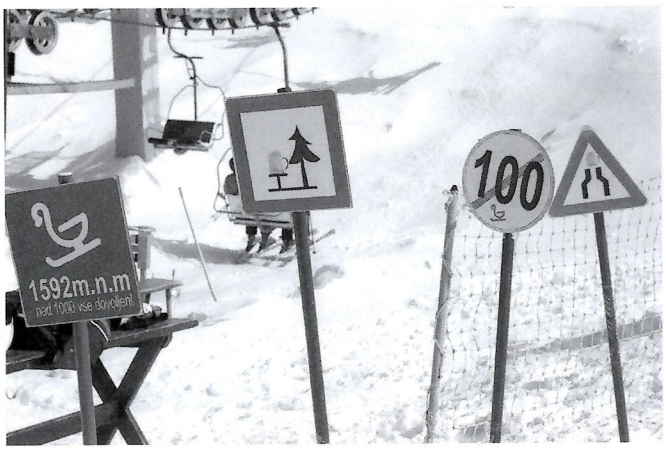

Alenka Leskovic (1946 – 2014)

Tiho, nepričakovano in mnogo prezgodaj se je od nas in belih poljan poslovila ena velikih dam slovenskega novinarstva. Novinarka z veliko začetnico. Alenka Leskovic.

»Glej jo, kranjska sivka,« je vzhičeno vzkliknila naša Alenčica in takoj za tem začela razlagati, kako jo prepoznaš. Posledica dolgoletnega novinarskega zakona s Francetom Jerasom, Šušujem, ki je bil tudi zagnan čebelar. Kranjska sivka je priklicala spomine.

Spomine na Enčo, kot jo je ljubkovalno klical France. Nanjo so vezani premnogi spomini z druženj na belih poljanah. Alenka se je že pred mnogimi desetletji pridružila pisani druščini račk na smučeh in bila njen zelo čvrst člen. Odlična smučarka in tekačica je osvajala medalje doma in v tujini. Februarja lani je na Krvavcu, žal, še zadnjič predsedovala delovnemu predsedstvu skupščine SCIJ Društva novinarjev športnikov Slovenije, katerega ustanovni član je bila. V našem društvu je skrbela za vse pravne zadeve, zato jo je tudi skoraj vedno doletela naloga voditi občne zbore in skupščine, kar je vedno opravila z odliko, spoštljivo, umirjeno, pošteno, po »reglcih« pač.

Druženja z Alenko so vedno imela svetle plati. Njena dobra volja je bila nalezljiva, njen iskriv, včasih tudi piker humor, vendar brez hudobije, strastno razpravljanje o aktualnih zadevah, je bilo ena plat njene osebnosti. Drugo plat pa je kazala v profesionalnem perfekcionizmu, v odnosu do etike javne besede in novinarskega poklica ter ljudi. Dobrota je bila v njenem srcu in dejanjih. Njene pomoči so bili deležni mnogi prijatelji in mnogi anonimusi. Najbolj pa bosanska družina, ki je pred grozotami vojne pribežala v Slovenijo in našla varen dom v Alenkini hiši.

Alenko je zaradi družinskih razmer že zelo zgodaj zaneslo v novinarske vode. Takoj po maturi je potrkala na vrata Dnevnikove hiše in Edo Glavič jo je posadil v desk. V zadnjem letniku Pravne fakultete je dobila štipendijo Dela. In logično je bilo, da se je po diplomi tu tudi zaposlila. V notranjepolitični redakciji se je specializirala za ustavni sistem in pravosodje, kar je med letoma 1972 in 1988 počela očitno tako dobro, da so jo 1988 povabili v slovensko Skupščino, kjer je kot vodja Službe za informiranje delala tri leta. Predčasno se je odločila za vrnitev na Delo, saj se ni strinjala z velikim demokratom, predsednikom skupščine dr. Francetom Bučarjem, ki mu pisanje Delove novinarke Majde Vukelič. ni bilo všeč, saj je zahteval preklic njene akreditacije. Alenki pa ne njegova »demokratičnost« in je raje dvignjene glave odšla. To je bila Alenka Leskovic. Uprla se je velikemu demokratu, ubranila čast kolegice novinarke in odšla.

Vzravnano, pokončno in ponosno.

Po treh letih pri Delu, se je zaposlila na Uradnem listu in tam ostala do upokojitve leta 2007. Verjetno bi odhod v pokoj preložila še za nekaj časa, če se ne bi v Uradni list začela vtikati politika. In tega ni prenesla. Zanesljivo pa je k njeni odločitvi prispevala tudi Francetova huda bolezen. Ljubeče ga je negovala vse do njegovega slovesa leta 2010.

Alenka je svojo poklicno kariero in osebno življenje zaznamovala z vrednotami, ki so bile dragocena zapuščina njenih strašev – pravnikov. Resnica, poštenost, ponos, upor vsakršnemu nasilju, dobrota, skladnost med besedami in dejanji...Vrednote, ki bi morale biti kažipot mnogim mladim novinarjem. Imela je znanje, hrbtenico in imela je svoj ponos. Ni bila naprodaj ...

Ob Alenkinem slovesu je naš hrvaški kolega Danijel zapisal »Odšla je na večna smučišča; naj jo tam osrečuje veliko snega in naj ji sonce sije.« S soncem obsijani bodo tudi naši spomini nate, naša draga Alenka.

Uroš in Marjeta Šoštarič

Joško Boncelj (1934 - 2015)

Kaj naj vam, spoštovani kolegice in kolegi, povem o Jošku Bonclju? Pravzaprav bi moral zapisati le o »Joškotu«, kakor smo ga klicali v vsakdanjih pogovorih. Številni med vami, ki ste ga spoznali in potem dolga leta srečevali na naših smučarskih tekmah in teniških turnirjih, ga najbrž poznate precej bolje od mene. Vse dokler so mu »dilce« varno drsele ni izpustil nobenega srečanja novinarjev smučarjev. Tudi teniški turnirji niso šli mimo njega.

Postal je žlahten simbol novinarskih športnih srečanj veliko prej, preden naju je na prelomu osemdesetih in devetdesetih let minulega stoletja povezal tenis. Bil je skoraj prvi in lep čas domala edini, ki se mu je ljubilo igrati z neukim zamudnikom, saj me je šele tik pred Abrahamom premamil mik igre z rumeno žogico. Številni teniški dopoldnevi, poleti in kmalu za tem tudi pozimi, so naju povezali bolj kot delo v isti medijski hiši.

Spoznala sva se, kajpak v dvorani Tivoli, še preden me je zaneslo v novinarske vode. Sicer pa: kdo bi v minulih petih desetletjih v Ljubljani, če je bil kolikor toliko družabno bitje in vnet za šport, lahko zgrešil Joška? Joško je bil nenehno vsepovsod. Zdelo se je, da je lahko hkrati navzoč na več krajih in dogodkih. V Ljubljani so ga poznali domala vsi njegovi sodobniki. Zahajal je med številne prijatelje in znance v kulturniških in umetniških krogih svoje generacije.

Od mladih nog, ko se je na Taboru zaljubil v košarkarsko žogo, je bil goreč privrženec košarkarjev Olimpije. Imel je roko za biljard, zračno puško ..., do zadnjega je bil zvest družbi, s katero je enkrat tedensko igral bridž. Zmeraj pa vroč in kritičen sogovornik v debatah o slovenskem športu in drugih aktualnih temah, ki so bile na sporedu v njegovem širokem družabnem krogu.

Prijatelji in znanci smo se z Joškom radi srečevali, saj je bilo vsako srečanje z njim tudi srečanje z njegovo duhovitostjo in široko razgledanostjo. Med drugim, na primer, na izletih z upokojenimi kolegi novinarji in kluba slovensko-danskega prijateljstva. Ljubezen do gora in vsakdanja hoja vsaj na Šmarno goro, Rožnik, Lubnik ..., sta ga držali v dobri kondiciji še vse do lanske osemdesetletnice.

Velikokrat sem se vprašal, od kod karizma, da smo ga v našem ožjem novinarskem krogu zares že vrsto let doživljali kot »legendo«? Na to vprašanje nimam nobenega pametnega odgovora. Najbrž se skriva v težko opisljivem samosvojem slogu življenja, v katerem za Joška ni bilo lažnih nadomestkov. Niti v poklicnem, niti v zasebnem življenju.

Zemeljskemu bivanju je čas odmerjen, spominom ne. Med nami, njegovimi prijatelji, bodo spomini na Joška še dolgo krožili.

Oto Giacomelli

Slovenska udarna brigada pod zastavo

ŠVIC CAJT & GAJST

Švica - Champery - SCIJ 2014

Kapetanska je težka ...

Mislim, da so bili mnogi prepričani, da je z menoj nekaj narobe. Pretirano pokončna hoja in do »plafona« iztegnjen vrat (kot bi imel turški kol zapičen skozi zadnjično odprtino vse tja do grla) pa je izdajala le moj ponos in upravičeno pomembnost. Ker je bolj malo ljudi v ekipah, ki bi si kapetansko funkcijo želeli, sem končno nastopil v tej vlogi slovenske novinarske ekipe, ki je v dobrem in slabem predstavljala in zastopala našo deželico v svetu mogočnih SCIJ-evih članic. Kar 36 let, vse tja od srečanja v Oslu na Norveškem, sem potreboval za pripravo na nastop v tej vlogi in povem vam, da bi je ne odigral, če bi vedel, kaj vse me čaka.

Že samo potovanje v Švico s kombijem, ki ga nam je prijazno v uporabo zaupala Sabina v Porsche-ju, je bilo tako naporno, da bi mnogi obupali. Zbrati potnike z minimalno prtljago, v kateri je bilo skritega kar nekaj tihotapskega blaga, zapakirati vse tisto s čemer se bo bohotila slovenska miza na nacionalnem večeru, zložiti vso potrebno in nepotrebno smučarsko opremo, da so račke in racmani v avtu vsaj dihali lahko, pa prevoziti skoraj tisoč kilometrov brez da bi pošteno kje zajeli sapo, je bilo ubijajoče. Na srečo smo se zaradi avtomobilske žeje (med nami namreč alkohola med vožnjo in tudi sicer ni nihče nič pil – kar sem kot kapetan dosledno uveljavljal vse dni) srečevali z ostalimi udi enotnega potovalnega konvoja, da nam je Alenka s svojo modrostjo in izkušnjami znala dopovedati kaj in kako se takšnim rečem streže. Velika odgovornost je namreč na ekipi in posebej kapetanu, če ne uspe na cilj pripeljati najboljše jote, ki bi morala zadoščati še za povratek - vsaj nekaj žlic, ako je primerno hranjena in je ne pojedo svetovljanske kolegice in kolegi z vseh kontinentov.

O odličnosti namestitve v majhnem hotelčku, ne prav blizu in ravno prav daleč od centralne krajevne športne dvorane, kjer se je vse dogajalo, da so se dnevno pred spanjem še bistrile [illegible]li, ki smo ga delili s Španci, Hrvati in še s kom, bi tule ne razpredal. Le toliko povem, da so nam uspeli za kratke dnevne posmučarske sestanke urediti sobico s kaminom in dovoljšnjim številom stolov, da smo si vedno lahko oddahnili. V takšnih dneh sem kot kapetan vedno rad poskrbel za osvežitev ekipe in določil, da se za kakšno minutko ali dve odpre okno. Zrak bi namreč v tem mladem, le kakšnih 100 000 let starem pogorju, človek lahko rezal kot švicarski sir.

Kapetani vseh, več kot 40-tih ekip novinarjev smučarjev, smo imeli dnevno vsaj enega od mnogih pomembnih sestankov. In ob tem lahko zatožim Hrvata Danijela, ki je manjkal na sestanku, na katerem smo se pokončneži odgovorno pogovorili o dnevnih redih. Vse je teklo po planu, še s snegom ni

Rezulati Champery 2014:

VELESLALOM: Superveteranke: 11. Neva Blazetič, 13. Albina Podbevšek Adamič 14. Alenka Leskovic, **Superveterani:** 1. Gregor Pucelj, 5. Darko Koren, 29. Uroš Šoštarič, **Veterani:** Bojan Veselinovič - odstop, **Članice:** 4. Petra Lesjak Tušek, 7. Maja Grgič, **Člani:** 1. Blaž Močnik, Uroš Esih – odstop; **TEKI: Superveteranke:** 2. Neva Blazetič, **Superveterani:** 2. Gregor Pucelj, **Članice:** 2. Maja Grgič, 9. Petra Lesjak Tušek, **Člani:** 5. Blaž Močnik, 6. Uroš Esih; **KOMBINACIJA: Superveteranke:** 6. Neva Blazetič, **Superveterani:** 1. Gregor Pucelj, **Članice:** 2. Maja Grgič, 6. Petra Lesjak Tušek, **Člani:** 1. Blaž Močnik

Damski cvetober

bilo težav, čeprav so se nam že ob prestopu italijansko-švicarske meje organi smejali, ko so v avtomobilih videli smučarsko opremo. Pa je prve dni snežilo, da bi nas skoraj zamedlo.

Na tekmovanjih, nanje smo prišli obremenjeni z vso naloženo domovinsko odgovornostjo za uspehe (beri medalje), smo bili seveda po moji zaslugi nadpovprečni. Neva, Maja, Blaž in Grega so bili zadolženi za nabor zlata, srebra in ostankov iz bronaste dobe. Zaradi dobrih medsebojnih odnosov v prihodnje, smo morali za mesta v sredinskem delu rezultatov skrbeti Alenka, Albinca, Bojan, Petra in dva Uroša, za vse ostalo, kot zmeraj, pa sva skrbela Jože in moja malenkost. 7 medalj in ostala odličniška mesta, tako v smučarskih tekih, veleslalomu kot tudi kombinaciji obeh, bodo sev[illegible] predmet raziskovalnega dela zgodovinarjev. Zagotovo pa so se v spomine vseh nastopajočih tekmovalcev vtisnili priimki Blazetič, Pucelj, Grgič, Močnik, Lesjak Tušek, Podbevšek, Leskovic, Esih, Veselinovič, Šoštarič, Jerman in Koren, saj gre med njimi tudi za mlade, perspektivne kadre, katerih kovnica je prav naša društvenošportna organizacija.

Skratka, razsipniško obnašanje vseh in slehernika, ki smo zastopali Slovenijo na tokratnem, že 61-tem srečanju novinarjev smučarjev, je bilo vidno in opazno na slehernem koraku. Pa naj je šlo za nova spoznavanja in stara znanstva, osvajanje novih strmin in pobočij na smučeh ali pa le za uživanje vseh radosti, ki jih v vsakem miljeju ponuja naše širokosrčno odpiranje zakladnic z neizčrpnimi viri dobrot.

Zato se vsakemu članu ekipe posebej in seveda vsem skupaj tule zahvaljujem za dodeljeno kapetansko vlogo, ki sem jo, verjamem, odigral z odliko, čeprav je težka ....

Darko

Nosilci medalj

V SANJSKI ŠVICI

Vse se zgodi enkrat prvič in tako sem lani marca dočakal tudi svoje prvo svetovno prvenstvo. V tinejdžerskih letih sem se nekaj bavil s športom, a nikoli v bistvu nisem niti sanjal, da bi lahko od blizu povohal srečanje najboljših atletov na svetu. Zato sem se toliko bolj iskreno veselil najvišjega tekmovanja, kjer se srečata presečni množici novinarjev in smučarjev med njimi. V slovenskem novinarstvu, ki je napol prekarizirano, je smučarjev iz leta v leto manj, saj ni podmladka, ki si v negotovih delovnih angažmajih ne more več privoščiti smučanja za rekreacijo, ampak če že, prisega na primer na bistveno bolj dostopen tek.

Še manj pa je med mladimi in mlajšimi slovenskimi novinarji tistih, ki hkrati alpsko in nordijsko smučajo, kar je bistvo tekmovanja na vsakoletnem svetovnem srečanju Mednarodnega kluba novinarjev smučarjev, po domače SCIJ. Omenjena krovna novinarsko-smučarska organizacija je v svojem bistvu preživeta, deloma še živi tako, kot da bi bil svet v osemdesetih, in se le počasi prilagaja na današnjo realnost. A se, kar je pokazala tudi skupščina, na kateri je bil izbran novi kanadski predsednik s precej liberalno-tržno orientiranim programom.

Osebno me je kot rookija v Švici zmotilo, da se SCIJ kot pijanec plota drži pravila, da se v teku na smučeh teče le v klasični tehniki. Od slovenskih novinarskih sovrstnikov poznam le nekaj takšnih, ki tekaške kilometre nabirajo v drsalni tehniki, vključno z mano. A jebat ga, to so le detajli, ki ne spremenijo velike slike. Svetovno novinarsko srečanje je prvovrsten športno-turistični dogodek, ki laufa, kar me je posebej razveselilo, na socialistični osnovi. Vsi udeleženci pač participirajo nek pavšal in članarino, ki pa sta skupaj približno trikrat ali štirikrat nižja od cene aranžmaja tedenskega smučanja v Švici kupljenega na trgu.

Teden socializma v hard core kapitalistični Švici je bil seveda krasen. Sploh zaradi prijateljske, rutinirane, skulirane in zajebantske ekipe, ki so jo večinoma tvorili že izkušeni šampioni tovrstnih srečanj. Z eno izjemo, povsod je tako, so člani posadke tekmovali v tem, kdo in kolikokrat bo dal za rundo. Vse skupaj je teklo tako, kot če bi že trideset let hodil zimovat s kolegi. Skratka, gladko. In tekoče. V bistvu je svetovno srečanje tekmovalni troboj. Poleg časa v veleslalomu in teku se v skupni seštevek šteje še količina konzumiranih opojnih alkoholnih zvarkov. V troboju smo bili Slovenci nedvomno čisto na vrhu. Švicarski zmagovalec kombinacije pri moških je namreč v podaljških v mongolskem šotoru omagal pod plazom viljamovk, poplaknjenih z najbolj komercialnim pirom na svetu.

Družabni vrhunec srečanja je bil nacionalni večer, kjer je vsaka nacija ponudila najboljše kar ima. Poleg vseh dobrot, od švicarskega racleta do kazahstanskih baklavastih slaščic, je navezovanje transnacionalnih stikov najbolj steklo ob nacionalnih pijačah. Belgijski pir, švicarsko vino, bolgarski konjak in irski viski. Se pa je našel na primer izkušeni senior v ekipi, ki si je ob obhodu stojnic nabral toliko vsemogočih prehransko-spominskih eksponatov, da jih verjetno še danes konzumira. Nešteto situacijskih šal je bilo zbitih na ta račun. In to je ekipo še bolj povezalo na vsakodnevnih večerih.

Sicer pa Švica kot Švica. Država naših neizživetih sanj. Urejena, natančna, draga in čudovita. Organizatorji so nam spretno poskušali na različnih sponzorsko organiziranih dogodkih in predavanjih podtakniti swiss quality, ki laufa na blaznih treh jurjih frankov minimalne plače. A mi smo to prozorno operacijo kot novinarji z integriteto gladko spregledali in ignorirali. Ne bodo nas pač neki Švicarji, nas Balkance, žejne vozili čez vodo. Zato smo si obilno postregli z njihovim slabim vinom in fletnimi koktejli iz viljamovke.

Dragi novinarski soborci, navalite na nacionalno SCIJ druženje in tekmovanje. Zadetek na tomboli naslednje leto je tedensko smučanje na Švedskem po sindikalnih cenah.

Uroš Esih

KLJUČNO LETO ZA MEDNARODNI SCIJ

Prihodnji mesec bo minilo leto dni, odkar ima mednarodni SCIJ prenovljeno glavo vodstva. Na zadnjem srečanju v Champeryju je uradno Švicarja, po rodu pa baskovko-francosko mešanico, Miguela Aquisa nasledil Kanadčan Frederick Wallace. Uspelo mu je v drugem poskusu. Vidno vzhičen je očitno izpolnil enega svojih življenjskih ciljev. Generalnega sekretarja, Tržačana Roberta Miccalija, sicer po miselnosti jajčnega dvojčka Aquisa, je zamenjal umirjeni Britanec Michael Prowse.

Menjava ni bila niti lahka niti posebej všečna zaradi dogajanj, ki so zaznamovala čas pred Champeryem z znanimi zapleti glede Bosne in pozneje tudi situacije znotraj romunskega in še posebej ruskega SCIJ. Wallace je sicer dobil večino proti Ircu Patricku Kinselli, ki je kandidaturo vložil pet pred dvanajsto. Bolj ali manj pod pritiskom dvojice, ki je slovo napovedala že leto poprej v Ponte di Legnu. Da v letu dni omenjena nista mogla najti naslednika po njuni volji, verjetno marsikaj pove. Precej pa tudi o preostalem delu SCIJ, ki se očitno otepa funkcij in odgovornosti, ki v vsej zgodovini društva bržkone še nikoli ni bila na takšni preizkušnji.

Več o tem v naslednjem odstavku. Še prej naj omenim, da je spomladanski, poletni in jesenski vmesni čas izvršnega odbora minil v spolirani angleščini brez neke omembe vredne vsebine. No, v začetku januarja, ko to pišem, Michael kot novi sekretar še vedno ni dobil dostopa do bančnih računov SCIJ. Ne vem sicer, ali je to dobro ali slabo, toda dejstvo je, da IO dela z omejeno močjo, kar je nesprejemljivo. Še bolj nesprejemljivo je to, da je moj predlog, da naj SCIJ pomaga Srbiji, Hrvaški in Bosni po bibličnih poplavah vsaj s pismom podpore in po potrebi tudi s kakršno koli finančno pomočjo – kar so prosili člani SCIJ iz omenjenih držav!!! – naletel na gluha ušesa. Frederick je celo dejal, da IC v tem trenutku ni niti v stanju napisati pisma podpore. Slab začetek predsednikovanja, če mene vprašate, in popoln padec na testu človečnosti. Ne glede na vzroke za nastanek in delovanje SCIJ – in z vsem spoštovanjem do tega – toda organizacija novinarskega ceha ne sme postati rigidna politična institucija, kar zdaj na žalost je. Kolikor razumem naše poslanstvo, je naloga SCIJ medsebojna pomoč. Če je hladne vojne konec, to še ne pomeni, da pomoči ni treba več dajati.

Toda SCIJ ni na preizkušnji zaradi vodstva, ki ga je tako ali tako izvolilo njegovo volilno telo. Pač pa zaradi dejstva, da ni jasno, če bo mednarodno srečanje leta 2016 sploh na sporedu. Francozi, ki so organizacijo predstavili v Švici, so srečanje zaradi finančnih težav odpovedali jeseni. Posledično shizofreno klečeplazenje vodstva SCIJ do držav članic, da naj proučijo možnost organizacije, zaenkrat ni obrodilo sadov. Glede na to, da je SCIJ z rešitvijo v Ponte di Legnu, ki je po mojem vedenju organizacijo stalo najmanj 25.000 evrov, posredoval že leta 2013 po propadu hrvaške kandidature, močno dvomim, da je možno najti rešitev. Upam, da se motim. Bojim se, da se ne. O tej tematiki je razpravljal tudi slovenski IO in mednarodnemu vodstvu predlagal, da naj pritisne na večje države, kot so Norveška, Švedska in še posebej Nemčija, naj prevzamejo odgovornost. Vsi odgovori doslej so bili negativni s skupnim imenovalcem, da člani preprosto niso sposobni najti denarne podpore sponzorjev. Če srečanja ni sposobna izpeljati Francija, potem ... Bodimo pošteni, po letu 2000 bi bila počasi na vrsti tudi Slovenija, če se že štejemo med najvplivnejše članice SCIJ. No, na Kaninu srečanja verjetno ne bo.

Marca bo 62. srečanje v katalonski Baqueiri, kamor se race vračamo tretjič po letih 1973 in 1982. Glede na videno in napovedano bo dogodek brez dvoma izpeljan na vrhunski ravni. Da bi le vzdušje sledilo organizaciji španskih gostiteljev, ki so lahko zgled celotnemu SCIJ – v zadnjih 18 letih so kar trikrat pripravili srečanje! Slovenska zasedba bo kakor ponavadi množična. IO Društva SCIJ Slovenija je sprejel sklep, da reprezentanco v Španiji sestavljajo: Marjeta Šoštarič, Barbra Jermann, Maja Roš, Tine Guzej, David Jug – vsi glede na rezultate Krvavec 2014, Mariša Bizjak – zaradi ženske kvote in mladosti, po zaslugah za Krvavec 2014 pa so v reprezentanci Aljana Jocif, Darja Groznik, Darko Koren in Vlado Krejač. V Pireneje potuje tudi moja malenkost. Srečno in vino tinto vsem.

Blaž Močnik

DRUŠTVO NOVINARJEV ŠPORTNIKOV SLOVENIJE JE ORGANIZACIJAMA RDEČEGA KRIŽA SRBIJE IN BOSNE NAKAZALO PO 500 EVROV ZA POMOČ OB KATASTROFALNIH POPLAVAH.

Mercator

KRKA

ROČNO DELO JUR
HAND CRAFTED

OHRANIMO NARAVO SKUPAJ
MADE IN SLOVENIA

KRITERIJ ZADNJEGA SNEGA 2014

KAVALIRJA, DA JIMA NI PARA

Bližal se je 17. april 2014. Dan odhoda v Bovec na Kriterij zadnjega snega 2014. Trdno sem bila odločena, da grem brez smuči, čeprav je Blaž sporočil, da bo menda še delala Sella Nevea. Potem pa kot strela z jasnega prileti Igorja Mušiča mail, da, če bo vreme, se v petek, ob 8.30 oglasi v hotelu ALP in pobere koga, ki bi bil pripravljen še enkrat stopiti na dilce. Kaj naj storim? Jih vzamem s seboj in poskusim? Odločitev sta mi olajšala moja Špela in Jaka: »Pojdi in uživaj, midva pa si bova izposodila »ta velik« avto. V našo Toyoto namreč ne moremo in ne smemo stlačiti še smuči zaradi Matevža.« Rečeno storjeno.

V petek zjutraj sva z Džeplom pred hotelom v bojni, smučarski opremi počakala Igorja. Bil je točen kot švicarska urca. V sončnem vremenu smo odbrzeli proti Predelu in Sella Nevei. Avto smo morali parkirati precej visoko, ker je bilo ogromno ljudi. Italijani so imeli nekakšen praznik, pa še nekakšna tekma je bila z vrha Kanina, zato so nas policisti usmerili na enega najvišje ležečih parkirišč. Nič hudega, je dejal Igor. Nataknili smo si dilce in se spustili proti gondoli. Na vrhu pa fantazija. Sonce, temperatura se je dvigala proti +20 stopinjam, ki so jih dobro utrjene proge kar dobro prenašale. Igorju in Džeplu sem priznala, da me je malo strah, ker sem s kondicijo na psu. »Nič se ne boj«, se je glasil njun odgovor. Džepl pa je še dodal, da tudi sam ne misli pretiravati. Najprej smo se vsi trije spustili po krajši varianti na vrhu, potem pa sta se fanta odločila, da gresta na vrh, na Prevalo. »Prav. Vidva kar pojdita.« Jaz pa ostanem na »ta kratki.« Ampak, tudi meni je pogled kar naprej uhajal tja gor proti naši strani. Zakaj pa ne, sem si rekla. Tako je lepo. Ko sta bila fanta spet pri meni, smo se z gondolo odpravili proti vrhu. Tam pa sem zagledala, o groza, ruševine in ostanke žičniških naprav, ki so štrleli iz snežnih zametov na naši strani. Stisnilo me je pri srcu: »Le kako lahko v naši državi dopustimo, da se kaj takega zgodi.« Nisem mogla verjeti.

Pa pustimo to ob strani. Prišli smo vendar smučat in uživat. In res. lepo počasi sta me fanta usmerjala proti dnu. Igor je vodil tričlansko račjo zalego, jaz v sredini, Džepl pa za menoj. Za vsak slučaj. Vse se je srečno izteklo. Potem pa sva se z Džeplom odločila, da imava dovolj in sva se odpravila na capuccino, Igor pa še enkrat na vrh in potem v dolino, da je preveril, če je varno, da se tudi vsi trije spustimo dol. Omenjeni capuccino je bil zame eden najslajših v zadnjih letih odkar na naših srečanjih skrbim za račjo jato.

Ko se nama je Igor spet pridružil, nama je sporočil, da je spust s smučmi možen, vendar samo za res dobro pripravljene. »Zato gresta vidva z gondolo, jaz pa pridem po vaju z avtom«, se je glasila njegova zapoved. Preden se je gondola ustavila, je že zazvonil telefon. Igor je sporočil, da ga policaji ne spustijo dol in bova morala peš v hrib. Nama bo pa prišel naproti s supergami, da nama bo vse skupaj malo olajšal. Kaj sva hotela. Toda, Džepl je takoj prevzel vlogo nosača mojih smuči. Takoj, ko sva pogledala proti našemu parkirišču, je vedel kaj naju čaka v pancerjih po asfaltu. Maratonec, kakršen je, je takoj ponudil pomoč. Potem pa korak za korakom. Sopihala sem kot star meh, smučarske palice so mi spodrsavale na asfaltu, pancerji pa stiskali, stiskali, da sem videla zvezde, sonce je nažigalo kot sredi poletja, parkirišče se mi je zdelo vedno bolj oddaljeno. Rešitev se je pokazala v osebi Igorja s torbami lažje obutve. Kako mi je odleglo, ko sem obula superge. Svet je bil takoj lepši, korak pa lažji in spet bolj vesel, čeprav mi je tekel pot iz vsake pore. Končno smo prispeli do avta. Izkušeni Igor je imel s seboj vse, da se je preoblekel, tudi Džepl je nekaj motovil s preoblačenjem, jaz pa seveda nič. Ampak, znašla sem se. Kar tako. Na parkirišču vsem na očeh. Lepo sem slekla spodnjo majico in puli in oblekla samo tenak flis, ki je edini ostal suh. V vseh treh pa je ob trpljenju pri vzenjanju do avta, naraščala strašna žeja. Kaj bi dali za požirek hladnega piva! Zdržali smo vse do Pod Mangrta. Ej, kako nam je teknilo pivo in povrh še borovničke s kozarcem ledeno mrzle vode.

Ko smo se vrnili v Bovec in ob odlični Veskotovi pašti ter kozarčku dobre kapljice pripovedovali, kako je bilo, je bilo vsem, ki se niso odločili za takšen podvig, žal. Tudi meni bi bilo. Še posebej, ker sem vse to doživela v družbi dveh fantov, dveh kavalirjev, ki jim ni para v današnjih časih. Ob njuni skrbi za mojo varnost in dobro počutje, sem se počutila enkratno. Enkrat sem doživela, da je nekdo skrbel zame. Lep občutek. Ni kaj.

Pa še to. Naš kriterij ob zaključku smučarske sezone postaja iz leta v leto bolj negotov. Ali res? Ne bi rekla. Tam na Bovškem, v bližnji in malo bolj oddaljeni okolici, je toliko zanimivega in lepega, da se je vredno potruditi in ohraniti naš kriterij zadnjega snega, četudi morda ne bomo imeli vedno vseh pogojev za smučanje. Imamo pa vse pogoje za dobro voljo, prijateljstvo, spoznavanje domovine (brez posebne domovinske vzgoje) in še drugačne športne zvrsti, ki jih zmoremo ob napornih urnikih. V Bovcu pa morajo poskrbeti vsaj za našo streho nad glavo s kakšno kopalnico in primernim šankom. Potem pa se bomo že znašli. Kajne!

Špahca Meta

Žejna Dama in kavalir

Kriterij v znamenju barel – svetovni prvaki z dokazi

GORSKO KOLESARJENJE - TOUR KOT GA ŠE NI BILO

Fotografija s starta s startnimi številkami pove vse. Na koncu štartne liste smo ostali le še Džepl, Mariša, Blaž in moja malenkost s startnimi številkami 242, 268, 592 ..., vsi ostali tekmovalci z nižjimi številkami so že odkolesarili ..... ma ja, pa ja de! Dobro jutro na dan sv. Milana, 11. oktobra 2014!

Množica na startu

V resnici sva se v meglenem jutru pri zatolminski cerkvici sv. Petra na startu ob predvideni enajsti uri zjutraj drug drugemu čudila le Džepl in jaz, pa redarki Neva in Špela in cajt majster Pero. Džepl je svojo znano tekmovalno ihto hitro napovedal, da bo šel kon kalma*, češ da na kolo ni sedel že enih dvajset let. No, saj bičikleta* iz osemdesetih res ni obetala veliko, sicer pa je marče* imela.

Ko je štarter že imel roko v zraku, pa glej ga hudiča, prisopiha izza ovinka še Blaž, in še malo zadaj Mariša. Ma, se mi je zdelo v njegovem glasu pred eno uro, da nekaj ni ...Navedba, da je bil včeraj na Mostu na Soči sprejem zlatih mostarskih kajakašev, svetovnih prvakov, dvojca Luka Božič – Sašo Taljat, vse razodeva, tudi obilno hidracijo do zgodnjega jutra. (Ne vem, zakaj uporabljamo besedo – hidracija, kot da bi pili vodo ...)

In gremo, štart, toliko časa sem imel, pa šele zdaj ugotovim, da moram nastaviti sedalo na pravo višino, zato mi Blaž zbeži naprej. Poskušam ga ujeti, pa ves čas ostaja razdalja stotih metrov neulovljiva. Tolažim se z mislijo, da ga bodo posledice lumpanja stisnile na zadnjem kilometru klanca.

Večina poti je gozdna cesta v rahlem vzponu, v makadamski izvedbi, klanci so asfaltirani, zadnji klanec pa betoniran. Cesta pelje nad sotesko Tolminke, ki buči nekje spodaj. Dolina Tolminke je najbolj južna alpska dolina v Triglavskem narodnem parku. Cesto so zgradili avstroogrski vojaki med prvo vojno, saj je bila dolina prvo zaledje za frontnimi linijami na Vodilu, Mrzlem vrhu in Krnu. Naš cilj pa cerkvica Javorca, cerkvica sv. Duha, ki so jo prav tako zgradili avstroogrski vojaki, ko so, vsak v svoji veri, katoličani, pravoslavni, protestanti, judje, muslimani in še kdo, iskali Boga v grozotah vojne. In zadnja strmina je res, kot da bi šel v nebesa.

Kot rečeno, Blaž, bravo, bravo, je prvi prigonil do Javorce. Nisem ga mogel ujeti, in kot da ni bilo še zadosti, je starter Pero Dakskobler, sicer hud bajker in organizator kolesarskega festivala Soča outdoor, določil, da je cilj na vrhu stopnic, in da je treba ob vhodu v cerkev še simbolno potegniti za zvonec. Kot bi sporočali v nebesa, tu smo .... Ne vem, kako sem prehodil, seveda brez kolesa, te stopnice, vedel sem samo, da premikam noge, pa nič več. Na koncu iščemo zrakaaaa, Blaž se sesede, Marišeino stanje pa je razvidno iz priloženega ....

Povzetek: štirje tekmovalci, od tega ena tekmovalka, dve redarki in cajt majster Pero, smo pregonili traso Zatolmin cerkev sv. Petra – Javorca v dolžini 7.5 km. Zmagovalni čas 22 minut. Veljala je popolna zapora ceste. Po okrepčilu (čaj) nam je vodič predstavil cerkvico, potem pa smo se vrnili na izhodišče v okrepčevalnico Tolminska korita, kjer smo nekaj malega pojedli in popili ter razglasili rezultate.

Hvala Kukiju in Mojci Dum za darilca ...

slovar*: Kon kalma – počasi, Bičikleta – kolo, Marča – menjalnik, menjava

Miloš Batistuta

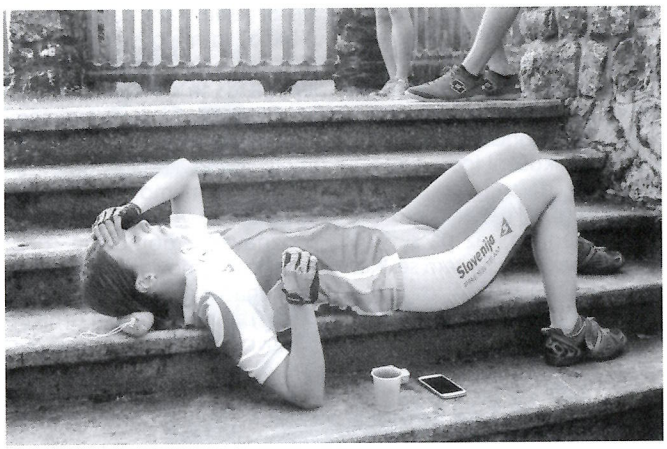
Marišina nebesa na cerkvenih štengah

Množica na cilju

DŽEPL JE VSEGA ŠTUF

V okviru 22. Teka ob Savi, ki ga je 12. oktobra 2014, v čudovitem vremenu in po novo urejenih tekaških progah ob najdaljši slovenski reki Savi na Ježici pripravilo ŠD Ljubljana-Ježica, je Društvo novinarjev športnikov Slovenije – Društvo SCIJ Slovenija izpeljalo 15. državno prvenstvo novinarjev v teku.

Novinarji smo se merili na 4 in 12- kilometrski progi.

Generalna sekretarka društva Meta Verbič – Špahca je izročila zlate medalje petim zmagovalcem:

4 km - članice: Tanja Jakše Gazvoda (Dolenjski list);
4 km - veterani: Hinko Jerčič (DU Gorenje);
12 km - članice: Špela Novak (Radio Slovenija);
12 km - člani: Peter Verč (Primorske novice, RAI Trst);
12 km - veterani: Venčeslav Japelj (Ljudstvo tekačev).

Teklo je naštetih pet tekačic in tekačev, od tega dva člana Društva SCIJ Slovenija: Hinko Jerčič in Venčeslav Japelj.

»To je bilo zadnje državno prvenstvo, ki sem ga organiziral. po izpeljavi 15 tekov.
Spoštovano vodstvo Društva SCIJ Slovenija obveščam, da odstopam od nadaljnjega organiziranja državnih prvenstev. Preveč, tudi za maratonca, je bilo vložene enargije za tako majhen iztržek, saj je bila letošnja udeležba najslabša v vseh petnajstih letih. Vsem, ki so me jemali resno in se vsaj občasno udeleževali teh naših srečanj, se priklanjam in zahvaljujem.«
Džepl

Špahca Meta je izjavo komnetirala: »Mislim, da bi se morali vsi skupaj zamisliti nad Džeplovo odločitvijo.

Skupinica tekačev je tekla – Džepl pa se ne gre več

Plinovodi
Povezani z energijo

TUDI LETOS BO NA ROGLI DELOVALA ZNAMENITA

RAČJA AMBULANTA!

ŽE LANI JE NA KRVAVCU S KAPLJICAMI, MAZIVI, CEPIVI IN DRUGIMI FITOFARMACEVSTKIMI PRIDELKI IN IZDELKI TER S POSEBNIMI TERAPEVTSKIMI PRIJEMI POMAGALA BREZŠTEVILNIM NAMIŠLJENIM IN »TA PRAVIM« BOLNIKOM. MAČKOVIH MUK JE ODREŠILA TUDI NAJŠTEVILNEJŠI ZAROD PONOČNJAKOV.

NA ROGLI BO A. N'. B'. OBRATOVALA OD TORKA DO SOBOTE NON-STOP S STALNIM NOČNIM IN ZGODNJIM JUTRANJIM DEŽURSTVOM.

AMBULANTA LETOS RAZPISUJE TUDI PROSTA DELOVNA MESTA TERAPEVTOV VSEH VRST. PRIJAVE SPREJEMA DIREKTORICA NINOČKA. ZAHTEVANI POGOJI ZA ZASEDBO DELOVNIH MEST:

- OBVLADOVANJE POSEBNE MASAŽNE ALI DRUGE TEHNIKE Z ZDRAVILNIM ALI KREPILNIM UČINKOM;
- USMILJENO SRCE;
- STAROST DO 73 LET;
- SPOL IN VEROIZPOVED NISTA POMEMBNA.

Vodstvo A. N. B.

Direktorica A.N.B. Ninočka z zdravilnimi zvarki

ZGODBE KRATKE, MALO GRENKE, MALO SLADKE

/ODLOMKI IZ ZAPISOV IN PRIČEVANJ - RACA ROGLA LETNIK 2004 /

Če bi večkrat, ali bi hitel počasneje?

»Moj Bog, kako čas hiti! Dvakrat sem z ženo dol legel, pa je leto naokoli in spet gremo smučat,« mi je oni dan potožil eden izmed rednih dolgoletnih udeležencev naših srečanj.«

/zapisal Šopi v Tudi letos bo lepo/

Eni Francozi odlično, drugi pa ... po francosko

»« Ko si je France Jeras še zadnjič hotel ogledati veleslalomsko progo, ga je naciljal mlajši španski kolega in to po vseh predpisih. France ni nič slišal, ko ga je zadelo. Toreador, opremljen s čelado je pribezljal kot vihar, treščil v gologlavega Franceta, mu mimogrede s smučko okrasil obraz in ga za nekaj trenutkov poslal v deželo sanj. Pravzaprav se je vse kočalo še dokaj srečno. Lenča je Šušuju zalimala rane na obrazu. France je še dolgo časa dihal na škrge, s tekmovanji ni bilo nič, očala je vzel hudič in tudi z večernimi zabavami je bilo konec. Španec pa se je naredil »francoza« in šele na koncu prišel vprašat po cenjenem počutju svoje žrtve.«

/zapisal U. Šoštarič v poročilu o tekmovanju ob 50 letnici SCIJ v Alpe d Huez/

Sonček napovedal štrajk že leta 2004

»Skratka in zdolga: če hočete Raco še boljšo, bolj slikovito, bolj zabavno tudi letos, se bo treba zmigat! Kaj napisat! Kaj povedat! In ne se pustit kar naprej crkljat! Naredimo svojo Raco sami. Prisegam, ni egotrip. Zatorej lepo povabljeni v uredništvo Race. Sicer štrajk!«

/zapisal Sonček v Tihega tiča tožbi, pritožbi, mili priprošnji – če ne bo nič pa štrajk/

Mladi Kokodajsovci zažigali in ....

« S podpisom Slovenke, je bila fotografija naših mladih kolegic v svetlomodrih puloverjih iz Rašice, objavljena na prvi strani interne izdaje biltena iz Les Diableretsa. Smeh ta mladih je zvonko zvenel povsod, kjer so se pojavili. Nepozabno na primer ostaja kosilo v arhitekturno vrhunsko zasnovani restavraciji na smučišču nad Leysinom, ki se v slabi uri zavrti okoli svoje osi. Pregrešno lepi in vedno novi pogledi na s soncem ožarjene vrhove, odlična hrana in dobro vino z bližnjih pobočij, so bili imeniten okvir za dobro razpoloženje. Ko pa so naši Kokodajsovci začeli odpevati igrivemu domačinU, se je prešerna razposajenost razlezla po vsej dvorani in končala s plesom v pancerjih.«

/zapisala Alenka Leskovic v poročilu s svetovnega prvenstva 2003 v Švici – Mladi odlično parirali starim in razgreli s Kokodajs polko)

Raćke na morju

Kokodajsarji

... potem slovo od mladosti

»Dvanajst naših mlajših kolegov, ki so nas zadnji dve zimi zabavali s Kokodajs polko in še marsičem, je namreč pred letošnjim srečanjem na Rogli izstopilo iz društva s skopim pojasnilom, da se ne strinjajo z njegovim delovanjem in tudi ne s temeljnimi akti.

Po dveurni razpravi je prevladalo je prepričanje, da smo društvo, v katero vsak vstopa in izstopa prostovoljno. Je pa zato skrb zbujajoč pogled na startno listo za našo veleslalomsko tekmo, saj se štvilo tekmovalcev povečuje premosorazmerno s starostjo. Mladih ni, kar bi moralo biti resno opozorilo za nas vse.«

/zapis je brez podpisa – Dvanajst ožigosanih - poročilo z rednega občnega zbora Društva novinarjev športnikov Slovenije /

Po obilnem sneženju – odkrit najdaljši

»Vse živo je hodilo mimo,

V Bohinju so njega dni mrgolele račke na kolesih

avtobusi so vozili, celo neki novinarji so postopali naokoli, da pa bi kdo pomoč ponudil, to pa ne! Eni so se šli sprehajat, drugi smučat, tretji so nas slikali (ne da bi nam plačali). Še Jeras,, ki je Alenčico skoz in skoz nekaj zajebaval, medtem ko mu ga je odmetavala, je prihajal neke pesmice recitirat. Sami taki. Midve pa sva odkopavali Srečkovega, ki ima očitno najdaljšega. Avto.«

/zapisali Lukarica in Prlečka v Srečko si bo nabavil krajšega/

Grenka napoved in slovo direktorice skiževe agnecije Rum-Ing

»Hvala vsem, ki ste v Jerebiki in Smreki preživeli ta teden in tistim, ki ste v Planji in v Rogli namesto v eno pristali v dvoposteljnih sobah. Hvala, ker ste bili zadnji, ki sem vas nameščala po sobah. Po letih, ko sem namestitev prevzela namesto Alenke Leskovic, so nastopila leta, da sezname, kombinacije, tihe želje, legalne in nelegalne pare, zdravstvene težave in posebne želje, povezane s spanjem, pogledi na hribe in doline, prepustim drugim. Prihodnje leto zanesljivo ne bom med tistimi, ki so se prisesali (kot pač menijo nekateri kolegi Racmani) v organizacijski odbor. Resda sem menjala šefe od Uhe, Janka, Tinčka, Uroša ..., da koga ne izpustim, ampak moje delo je bilo vedno enako. Poskrbeti, da bo stotnija spala in se imela fletno. Želja, da bi bilo smučanje in druženje na prvem mestu, je v letih ostala daleč od resničnosti tudi zato, ker je med nami vse manj strpnosti in vse več znakov, povezanih le s skrbjo zase.«

/zapisala Aljanca ...in tako se poslavljam/

Po Racah 2004in za podatki vohljala Voč Doginja

ODKAR V DEŽELI VEJEJO DRUGAČNE SAPE

So se Račke na morju potopile
Na Koroškem je fajn so odpodile
Biciklistom so pedala polomile
Tekačem noge omrtvile
Tenisačem pa žogice poskrile.

THOSE WERE THE DAYS MY FRIENDS!

NAROD NAŠ DOKAZE HRANI - STATISTIKA NE LAŽE

zap. št. srečanja	kraj	šetvilo udeležencev*
37. (13. v samostojni Sloveniji).		
	ROGLA 2004	107
38. (14.)	KANIN 2005	96
39. (15.)	GOLTE 2006	76
40. (16.)	MARIBOR 2007	81
41. (17.)	KOPE 2008	87
42. (18.)	CERKNO 2009	105
43. (19.)	VOGEL 2010	95
44. (20.)	KANIN 2011	81
45. (21.)	GOLTE 2012	72
46. (22.)	KRANJSKA GORA 2013	81
47. (23).	KRVAVEC 2014	64
48. (24.)	ROGLA 2015	65

* v število so všteti tudi gostje iz drugih držav in Mednarodnega SCIJ

Na Koroškem je bilo fajn -kuharji so na Andrejevem sedlu golaž zalivali z Jagermajstrom

KLS

KLS LJUBNO d.o.o.,
Loke, 36,
3333 Ljubno ob Savinji,
SLOVENIJA

Specialist za izdelavo zobatih, masnih in signalnih obročev za vztrajnike avtomobilskih motorjev

ZAHVALA SPONZORJEM

SCIJ Slovenija se iskreno zahvaljuje vsem sponzorjem in donatorjem, ki so nam pomagali pri organizaciji našega 48. (24. v samostojni Sloveniji) zimskega srečanja, ko smo se spet zbrali na Rogli:

Unior d.d.- Program turizem, Zreče; Občina Zreče; LTO Zreče; Petrol, Ljubljana; Plinovodi Ljubljana; PS Mercator, Ljubljana; KRKA, Novo mesto; BSH Nazarje; Gorenje Velenje; KLS Ljubno;EUROGRAF, Velenje; Steyer vina; Radgonske gorice; Tiskarna Grešovnik iz Mislinje;Porsche Slovenija;Vinska klet Goriška Brda, Vinska klet Vipava 1894; Vina Mastnak, Vina Koper...

Zahvaljujemo pa se tudi vsem sponzorjem in donatorjem, ki ste omogočili udeležbo ekipe slovenskih novinark in novinarjev smučarjev na 62. zimskem srečanju Mednarodnega SCIJ v Španiji – Baqueira – Beret 2015:

RIKO, Ljubljana, Kontrola zračnega prometa Slovenije, Porsche Slovenija; Urad Vlade Republike za komunikacije; Oblak Aktivna oblačila, Kranj.....

Vsem iskrena hvala!

Slovenske novinarke in novinarji smučarji zbrani na 48. državnem prvenstvu novinark in novinarjev smučarjev na Rogli od 1. do 7. februarja 2015

Rogla

Mercator

B/S/H/
BOSCH AND SIEMENS HOME APPLIANCES GROUP

rogla
lto rogla-zreče,giz

KRKA

gorenje

PETROL

I FEEL SLOVENIA

OBČINA ZREČE

Plinovodi
Povezani z energijo